

မဟာသွ
တိဏဏ

အမြစ်မြေက တို့ မေမေ

ကျွန်မတို့ ဖေဖေ “တို့ မေမေ” ဝတ္ထုရေးစဉ်ကာလတုန်းက ကျွန်မအသက်ဟာ တစ်နှစ်ဆယ်လပဲ ရှိဦးမယ်လို့ ကျွန်မမေမေက ပြောပါတယ်။ တို့ မေမေ ဝတ္ထုဟာ စစ်မဖြစ်ခင်ကာလ၊ စစ်အတွင်း၊ စစ်ပြီးစအထိ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ စာဖတ် ပရိသတ်တွေက တသသ ပြောကြ၊ မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားမှာ အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံး စာအုပ်အဖြစ် ထိပ်ဆုံးက ပါလာကြောင်း လက်ဆင့်ကမ်း ပြောပြကြတော့ ကျွန်မအသက် (၁၆)နှစ် ဆယ်တန်း ကျောင်းသူဘဝမှာ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့ တို့ မေမေ ဝတ္ထုအဓိက ရည်ရွယ်ချက်၊ ဇာတ်ဆောင်များ နဲ့ ဇာတ်လမ်းစဉ်တို့ ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာမောင်စွမ်းရည်၊ ကိုမင်းကျော်(ကွယ်လွန်) တို့ ကို မီအောင် ပြောပြတတ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတို့ နဲ့ ကျွန်မ အသက်အရွယ်တွေ မတိမ်းမယိမ်းပေမယ့် ကျွန်မ ကိုယ်၌ ကိုက ဖေဖေရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အဖတ် နောက်ကျတာကို ဝန်ခံပါရစေ။

ဖေဖေ တို့ မေမေ ဝတ္ထုရေးခဲ့တဲ့ အချိန်က ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ ပါပဲ။ ဖေဖေလည်း ၃၄နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ကျ နောက်ကျတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပြီးစ အချိန်ပါပဲ။ လူပျိုကြီးဘဝ မိန်းမရလို့ သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို တပွေ့ပိုက်ပိုက်နဲ့ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးပြီး သေးဝတ်လဲ၊ မစင်သိမ်းတာက အစ မရွံ့မရှာ လုပ်ပေးခဲ့သတဲ့ ။ အဲဒီ တို့ မေမေ ရေးတဲ့ အချိန်မှာ ပဲပေါ့။ ဖေဖေ တပည့်

ဟောင်းထဲက “ကိုလှဖေ” ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားဟာ အစိုးရအထက်တန်း မှာ မျက်နှာဖြူကျောင်းအုပ်နဲ့ လက်ပါးစေတွေ အဆုံးမကြမ်းတာကို က လန်ကဆန်လုပ်လို့ မျက်နှာဖြူက ကိုလှဖေကို ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖေဖေဟာ တို့ မေမေ လုံးချင်းဝတ္ထုရေးတာ စစ်ကို င်းမြို့အထက် တကောင်းရပ်မှာ တစ်ဝက်နီးပါး ရောက်နေပြီတဲ့ ။ စစ်ကို င်းနေ အမှုလိုက် စုံထောက်တစ်ဦးက မျက်နှာလို အားရနဲ့ လှဖေထောင် လွှားတာ မောင်ဘရှိန်(ဖေဖေ) မြှောက်ပေးလို့ ပြောတာကို မခံချင်တာ က တစ်ကြောင်း၊ ကိုလှဖေဟာ အသက် (၁၇)နှစ်အရွယ်၊ စာတော်တဲ့ ကျောင်းသား၊ ပညာရေး ခါးပြတ် အညွန့်ချိုးခံရတာ က တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ကိုလှဖေကို ခေါ်၊ မန္တလေးမြို့ ဆရာရာဇတ်ဆီ ပို့ပေးပါတယ်။ ဆရာ ရာဇတ်နဲ့ အမျိုးသားကျောင်းမှာ ကျောင်းလည်း အပ်၊ မန္တလေး သူ ဌေး ဦးဘလှ နေအိမ်မှာ နေဖို့ လိုအပ်ပြီး ဖေဖေရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်း တန်းဆင်းသွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် တို့ မေမေ ဝတ္ထု ထူးခြားချက်က တစ်ဝက်ကို စစ်ကိုင်းမြို့အထက် တကောင်းရပ် နေအိမ်မှာ ရေးပြီး၊ ကျန် တစ်ဝက်ကို ရန်ကုန်မြို့ (၃၈)လမ်း အထက်လမ်း နေအိမ်မှာ ရေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖေဖေက ရန်ကုန်ဆင်းတဲ့ အခါမှာ ကျွန်မအောက် ညီမလေးခင်ဆွေ အေးက တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေးက အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ မိ ဘဘိုးဘွား ဆွေမျိုးတွေက ရန်ကုန်ကို မဆင်းဖို့ တားမြစ်ကြပါတယ်။ ရ န်ကုန်ဆင်းရတဲ့ အကြောင်းအချက် တစ်ခုကလည်း တကယ်လို့ ကိုလှ ဖေကို စုံထောက်က မျက်ခြည်မပျက်လိုက်တာ အနေမချောင်ရင် ဖေဖေ ရှိရာ ကိုလှဖေ ရန်ကုန် ဆင်းလိုက်ဖို့ ပါပဲ။ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ (ကျွန်မတို့ အဘိုး) က ဖေဖေလက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းတားမြစ်တော့ ဖေဖေက -

“ဒီမယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးလို့ သွားတာပဲ။ ကျွန်တော့်သ

မီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သမားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒာလလည်း မဟုတ်ဘူး ” စကားကုန် အပြတ်ပြောတာကို ဆွေမျိုးတွေကတော့ ရင်ဘတ်စည်တီးပေါ့။ ဖေဖေကတော့ သမီးမမာတာ ဆေးဆရာအဖြစ်လည်း မကယ်တင်နိုင်ဘူး၊ သေသွားရင်လည်း သုဘရာဇာအလုပ် သုဘရာပဲ လုပ်မှာ ပေါ့လို့ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံး အိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ကြေကြေကွဲကွဲ တွေးနေမိတတ်ပါတယ်။ နောင် ၂၀ရာစု နောက်ပိုင်းမှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး ဒေးဗစ်လင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဆဲ ကာလ သူ့သူငယ်ချင်း သေငယ်ဇောနဲ့ မြောနေတာကို သွားသတင်းမေးတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခန်း ပြီးအောင်တော့ ရိုက်ရဦးမည် ပြောသလိုမျိုးပါပဲ။ တာဝန်ဟာ တာဝန်ပါပဲ ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒီခံစားချက်တွေကလည်း ဖေဖေရဲ့ တို့ မေမေကို တစ်ဟု န်ထိုး ထွန်းတောက်စေတာပါပဲလို့ ကျွန်မ တင်စားမိပါတယ်။

တို့ မေမေ ဝတ္ထု ကျန်တစ်ဝက်ကို ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေဆက်ရေးပါတယ်။ မေမေ့ကို စာရေးပြီး လူကြုံနဲ့ စစ်ကိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဝက်ကို အပို့ခိုင်းပြီး သူရိယ နေ့စဉ် သတင်းစာမှာ နေ့ဆက်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ စာဖတ် ပရိသတ်တွေကလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် အားပေးကြပြီး အယ်ဒီတာ စားပွဲရော၊ ဖေဖေဆီရော အားပေး ထောက်ခံစာတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာပါတယ်။ ဝတ္ထုကို နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ကိုယ်စားပြု ဖွဲ့ခဲ့တာကို ဦးအင်း (အင်္ဂလိပ်)၊ ဦးသစ်(ပြင်သစ်)၊ ဒေါ်မာမာ(မြန်မာ)၊ မျိုးညွန့်(မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များ)၊ ကိုန(ထုံထိုင်းပြီး မနိုးကြားသေးတဲ့ လူတစ်စု) စသည် ဖြင့် စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးခဲ့တော့ ဝတ္ထုအပြီးသတ်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ထူးဆန်းတဲ့

စာတိုလေးတစ်စောင် သတင်းစာထဲ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ကိုမျိုးညွန့်ရေ

ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုတွေ အတွက် မပူပါနဲ့ ။ ခင်ဗျားမှာ အိမ်နီးချင်း ကိုယိုးနဲ့ ကိုပန်တို့ ရှိကြသားပဲ။

ဒီစာတိုလေးဟာ အင်မတန် “တာ” သွားတဲ့ စာလေးပါ။ ဘယ်လောက်ထိ တာသွားလဲဆိုရင် မီးခဲတောက်မယ့် ဆဲဆဲ ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက် သလိုပါပဲ။ အနောက်နယ်ချဲ့သမားတွေကို ဖိနှိပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ အရှေ့အုပ်စုက ကူညီကြမယ့် ကိုယိုး-ယိုးဒယား(ထိုင်း)နဲ့ ၊ ကိုပန် (ဂျပန်) တို့ ရှိနေသေးတာပဲ။ မြောက်ပင့်ပေးတာပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ မျိုးချစ်လူငယ်တွေ ဂျပန်ပြည်သွားဖို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တွေရဲ့ အစီအစဉ်က မပေါ်သေးဘူး။ သူ့အကြံကလည်း လောလောဆယ် မြန်မာပြည်အခြေအနေမှာ ယထာဘူတ ကျလှသလို ဖြစ်နေပုံပဲ။ ဒါကြောင့် သတင်းစာထဲ ထည့်အပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ဖို့ စာအုပ်ကို စီစဉ်ပြီး ညတစ်ည သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ စာအုပ်ကို သိမ်းသွားတော့တာပါပဲ။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့နဲ့ ထုတ်ဝေမယ့်သူ မျက်လုံးပြူးကိန်းပဲ။ နောက်မှ အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာပြီး ၁၉၃၄ခုနှစ် အတွင်းမှာ ပဲလုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် တို့ မေမေကို ထုတ်ဝေဖြစ်ပါတယ်။

တို့ မေမေကို ၁၉၇၀ခုနှစ်ဦးမှာ ဒုတိယအကြိမ် စာပေက ထုတ်ဝေပြီး ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ဖြန့်ချိခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်စောင်ရေ ၃၀၀၀၊ တစ်ပတ် မပြည့်ခင်မှာ ပြတ်ထွက်သွားပါတယ်။ နောက် ၁၉၉၂ခု ထင်ပါတယ် ။ လုပ်သားနေ့စဉ် သတင်းစာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာရော၊ မြန်မာဘာသာရော ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီး ပြီးဆုံးတဲ့ ထိ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခု ထုတ်ဝေမှာ တော့ တတိယအကြိမ်မြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ ကြိုမပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မြန်မာစာဖတ်
တဲ့ စာဖတ်သူများ သမိုင်းတစ်ခေတ်မှာ လှုပ်ခတ်ခေတ်စားလာတဲ့ ဝတ္ထု
ရဲ့ ရသအပြင် တခြားပြောစရာ ချွတ်ယွင်းချက်များ ရှိခဲ့ရင်လည်း
အကဲဖြတ်ဝေဖန်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြောရင်း ဒီအမှာ စာကို ရေးသားဖော်
ပြလိုက်ရပါတယ်။

* * *

နိဒါန်း

“ဦးဘဆွေရဲ့ အိမ် ဒီအိမ်ပဲလား ခင်ဗျာ”

ဟု အိမ်ခြံဝင်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော ကားတစ်စင်းပေါ်မှ ဆင်းခါစ လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဖောင်တိန်ကို လက်ကိုင်ရင်း အိမ်အပေါ် ထပ်က ကြည့်ရှုလျက် -

“ဟုတ်ပါတယ်....ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်ကြွပါ”

ဟု ပင့်ဖိတ်လိုက်ရလေ၏ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူချင်း မတွေ့ဖူးချေ။ သို့ရာတွင် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ တွင် ဓာတ်ပုံဘလောက်နှင့် မကြာခဏ တွေ့မြင်ဖူးသောကြောင့်

“ဪ.... ဦးဘခင်ပါလား၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ တွေးမိတယ်”

ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ရွှေ့၍ ပေးလိုက်ရပါကြောင်း။

ထားဝယ် ကျူထရုံစိမ်းကွက် ဆီး၍ အယ်လ်ပတ်ကား အင်္ကျီ၊ ဘီအေ ခေါင်းပေါင်း၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်၊ ရွှေကွပ်ဆေးတံ စသော တန်ဆာပလာတို့ ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆင့်အတန်းမှာ ဝတ်လုံ၊ အိုင်စီအက်၊ နယ်ဘက် အရာရှိတို့ ၏ ဂုဏ်ထက် လျော့ပေါ့မည် မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်လည်း စကားဆက်လက်၍ -

“ဘယ်နှယ့်.... ခင်ဗျား စာမပေး သံကြိုးမရှိကနဲ့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြို

က်ကြီး ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာတာကိုး”

“ဒီလိုဗျ.... ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက အထက်အညာမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ နေရာတစ်ခု ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ စစ်ကိုင်းကိုဘဲ ဆွေဆီလည်း ကျုပ်တို့ နဲ့ ပြောထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းပြီးရင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရဲ့။ သင့်လျော်က ယူခဲ့ပါ မှာ လို့ မေးပြီး အပြေးလာခဲ့ရတာ ပါပဲ။ ဘယ်နှယ့် ပြီးစီးပြီလား”

“ဪ....ဪ....အင်း....ဟုတ်ကဲ့၊ ဝတ္ထုတော့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ ဆီနယ်ရီအို (ဇာတ်ညွှန်း) ရေးဖို့ လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဝတ္ထုသွားကို ကြည့်နိုင်ခွင့် ရှိက ကြည့်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့.... ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုင်း.... ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး၊ မနက်စာလည်း ဒီမှာ သုံးဆောင်ရမှာ ပါပဲ”

“အို.... နေရာရှာလို့ ခင်ဗျာ၊ နေပါစေ”

“နေရာမရှာရပါဘူး၊ ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ အသင့်စားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်သော ဝတ္ထုအကြောင်းသဘောကို သေချာစေ့ငုစွာ ဖတ်ရှုနေလေ၏ ။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝတ္ထုသွားအပေါ်တွင် ကြည့်ရှုဖွယ် နေရာ၊ ဇာတ်လိုက်နေရာ၊ အိုက်တင် (အမူအရာ) ဘယ်လိုထားလျှင် သင့်မည်ဟု ခန့်ခွဲနေဟန်ရှိသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်၊ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ဖြစ်၍ နေလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဘခင် အကဲကို ကြည့်ကာ ဘေးက အသာထိုင်၍ နေမိလေ၏ ။

ဦးဘခင်မှာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို တစ်ဝက်မျှ ကြွင်းကျန် အေးစေလျက်၊ စိတ်စွဲဖတ်ရှုနေရာ တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာသောအခါ ပြီးစီးသွားလေ၏

။ ဤသည် ကို ထောက်၍ ဒါရိုက်တာလုပ်သူများ သည် စိတ်မည်မျှ ရှည်သည် ၊ မည်မျှလောက် စေ့စပ်သေချာသည် ကို သိရှိနိုင်တော့၏ ။ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလျက် -

“ကောင်းတာဖြင့် သိပ်ပြီး ကောင်းတာပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့.... မကြိုက်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုလည်း မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ပစ်ဗုံးအခန်းပါနေတာက လေး ဖြုတ်ပြီးရေးဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ရေးသမျှထဲမှာ အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးမို့ ဖြုတ်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူးရေးဆင်ဆာက ဖြတ်ချမှာ ပေါ့”

“ဘာဖြစ်စရာရှိလို့ လဲ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ နည်းလမ်းပြပုန်ကန်ကြဖို့ ရေးတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လိုက်က ဥပဒေလွတ် လုပ်နေတော့ နည်းနည်း စဉ်းစာစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အို.... ခေတ်ကာလ ပညာတတ် တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်မခံချင်တာတွေ တွေ့ရင် သူလုပ်ချင်တာ လုပ်မှာ ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါကလေး ဖြုတ်ချရင် သိပ်ပြီး ကောင်းမှာ ပဲ”

“ဒီလိုပြောကြစို့၊ ဒါကို ကျွန်တော် တိုင်းပြည်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်မယ်။ တိုင်းပြည်က ကြိုက်ပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပါတော့လို့ အကြံပေးကြရင် ခင်ဗျားတို့ ရိုက်ရဲပါ့မလား”

“စိန်လိုက်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုတိုင်ပင်မယ် ဆိုတာသာ တစ်ဆိတ်သိပါ

ရစေ”

“အလွယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့် သူရိယကြီး ပို့လိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ဝတ္ထုကို အစ အဆုံး ဖတ်ရှုကြပြီးတဲ့ အခါ တိုင်းပြည်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သိရမှာ ပဲ”

“ကောင်းပါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း နေ့ရထားနဲ့ မန္တလေးဘက်ကူး”

“အို... မြန်လှချည်လား၊ ဟေ့ ထမင်းပြင်ကြဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အိမ်အခိုင်းအစေများ နှင့် ဇနီးသည် ကပါ ကူညီပြင်ဆင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် နံနက်စာ စားသောက်ကြရလေ၏။

ဦးဘခင်လည်း နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဘူတာသစ်သို့ ထွက်မည်ပြုရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း မိတ်ဆွေ ဝတ္ထုရားအတိုင်း လိုက်၍ ပို့လိုက်ရပါကြောင်း။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အဆိုပါ ဝတ္ထုကို ထပ်မံ ဖတ်ရှု၊ ပြင်ဆင်တန်သမျှ ပြင်ဆင်ကာ မြန်မာပြည်ဝန်းရှိ ပညာရှင်တို့ အကြံဉာဏ်ကို ရရှိရန် ဖော်ပြလိုသည့်အတိုင်း အယ်ဒီတာချုပ်ကြီးထံ ခွင့်ပန်၍ ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။

ဇာတ်လိုက်များ

မောင်မျိုးညွန့် - ဒေါ်မာမာ၏ သားထွေးအရင်း။

ခင်စောဦး - မောင်မျိုးညွန့်၏ ရည်းစား။

ဒေါ်မာမာ - ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော မိခင်ကြီး။

ဦးအင်း - ဒေါ်မာမာ၏ နောက်ယောက်ျား။

ကိုညာ၊ ကိုလူဝ - ဦးအင်း၏ သားအရင်းများ ။

ကိုရိုး၊ ကိုထိုင်း၊ - ဒေါ်မာမာ၏ သားအရင်းများ ။

ကိုနု၊ ကိုညဏ်ကြီး

စောနန်း - ခင်စောဦး၏ ဝမ်းကွဲအစ်မ။

အချို့ ရံဖန်ရံခါ အသုံးချမည့် သူများကို ဤလူများ ထဲမှ
ရုပ်ပြောင်းပြီး အသုံးချက ဖြစ်နိုင်ပေသည် ။

* * *